

ותן חלקנו בתורתך
 מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
 והתעמקות בענייני
פרשת בשלח
 תשפ"א

www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס' 02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א. לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת בשלח תשפ"א - תפקידו של עם ישראל

ערב טוב! חיים טובים, שבוע טוב, מה שלומכם?

אנחנו בפרשת השבוע "בשלח" תשפ"א – פרשה מכוננת, פרשה שבה עם ישראל מתחיל לתפקד כעם ה'.

ואחרי קריעת ים סוף מתחילה, איך לקרוא לזה, ה'טירונות' של עם ישראל: לראות האם נלך בדרך ה', האם נדבק בו ונשמור את תורתו ואת מצוותיו, או חלילה להפך. האם נהיה העם של ה' יתברך בפועל? ברור שכל היהודים והיהודיות הם עם ה', גם אם הם לא שומרים תורה ומצוות – יהודים, יהודיות, עם ישראל. אבל עם ישראל, יש לו תפקיד. האם אנחנו מתפקדים כעם ה' או לא?

זה נראה די מזעזע: הפרשיות האחרונות, מכות מצרים, יציאה מעבדות לחירות, כל הנסים והנפלאות הגלויים, קריעת ים סוף וטביעת המצרים בים, זאת אומרת ההצלה העצומה, השמחה והשירה אחרי שניצלנו מפרעה, ש"הקריב", מסר את הנפש שלו כדי לתפוס את עם ישראל – כל מה שה' עשה – ואז מתחילים הנסיונות על 'תנאי השירות': האם להאמין שה' יוכל להעמיד לנו שולחן במדבר, האם להאמין שהוא יביא לנו אוכל ומים מתי שאנחנו צריכים, האם הוא ישמור עלינו מאויבים, גם מנחשים ועקרבים וגם מעמלק, או לא?

מה מזעזע? מזעזע שכל מה שראינו ועברנו – ועדיין חשבו חלק מעם ישראל, ודאי הערב רב, שמשה ואהרן הוציאו אותנו ממצרים. ואז הם צריכים להגיד: "מה כִּי תִלְיֵנו עֲלֵינוּ", "וְנִחַנוּ מֶה", 'אתם תראו שלא אנחנו הוצאנו אתכם מארץ מצרים'.

ברור שבארץ מצרים הכל היה כישוף ועבודה זרה וכוחות טומאה, בסדר גמור. אבל מאז שמשה ואהרן באו והתחילו להיות שליחים לגאול את עם ישראל, והכניעו את חרטומי מצרים, והכניעו את פרעה על ידי המכות, וראו כולם את הנסים והנפלאות שה' עושה, ואחר כך באופן אישי כל אחד עבר בים סוף – עדיין חשבו שזה משה רבינו, ואולי בעזרתו של אהרן – הם הוציאו אותנו ממצרים.

וזה מאוד מזעזע. זאת אומרת שהנפילות הרוחניות היו בהבנה, באמונה – באמונה! באמונה הכי פשוטה שיש בורא עולם והוא מנהיג אותנו, והוא הוציא אותנו ממצרים – הדבר הזה לא היה ברור ליוצאי מצרים. איך זה יכול להיות?

שלא נדבר על זה שפֶסֶל מִיָּכָה עבר את קריעת ים סוף – זאת אומרת הוא לקח לו פסל של עבודה זרה, עבר איתו את הים. ודתן ואבירם בכל הפרשה של הַמָּן: כן מאמינים שיהיה מֶן למחר, לא מאמינים, מאמינים שכן יהיה גם לשבת או לא, כמה אדם יקח לבני ביתו, "עֹמֵר לַגִּלְגָּלֶת"? זה יספיק, זה לא יספיק? אחד שיקח יותר, מה יקרה? אחד שיקח פחות, ומה הטעם שלו?... – מלא שאלות ודברים קטנים-קטנים של הקיום.

נכון שבן אדם שאין לו מים ואין לו מה לאכול, אז הוא בלחץ – ועם שלם, בודאי שהם בלחץ. אבל יש גם 'דרך ארץ', כמו שאמרו חכמים. אז כשביקשו לחם הם ביקשו כמו שצריך, זו היתה בקשה במקום. יש מחכמינו שאומרים שבשר לא היו צריכים לבקש, שזה מותרות, אבל לחם כן. את זה הם התחילו לבקש מתי? מתי שנגמר הבצק שהוצאנו ממצרים. הרבה ימים אחרי שיצאנו ממצרים עוד היה לנו בצק.

ובעצם, יותר מזעזע שהשאלות האלה קיימות גם היום: "מי לה' אלי?", האם אנחנו עם ישראל, שנולדנו יהודים, הולכים אחרי אבא שבשמים באש ובמים או לא? האם אנחנו מאמינים שהוא הבורא שמנהיג אותנו, והכל בהשגחה פרטית או לא? האם אנחנו מקבלים על עצמנו עול תורה ועול מצוות או לא? זה אותו דבר. האם אנחנו חיים בטבע ובהשתדלויות בטבע, ואנחנו מאמינים באנשים שהם העוזרים לנו להתקיים? – או שאנחנו מאמינים בטבע או שמאמינים שיש בורא עולם, אלוקים חיים, שהוא מנהיג את הטבע והוא שולח את האנשים, וכל מה שקורה זה בהשגחה פרטית!

כבר עברנו הרבה זמן מאז יציאת מצרים, ועברנו בית ראשון ובית שני וגלות אלפיים שנה, ועדיין יש 'מלא' אנשים שזה רחוק להם מההרגשה, מההבנה, מהקיום.

יש פה בעיה חמורה של הסְפָרָה. עד היום יש אנשים שטועים בין צדיק לבין הבורא יתברך, ה' ישמור, אומרים: "לצדיק יש כוחות" – לצדיק אין שום כוחות. הצדיק, הוא מקבל סיעתא דשמיא מאבא שבשמים: מתי שה' רוצה הוא סוגר, מתי שהוא רוצה הוא נותן – על פי מעשיו של הצדיק ועל פי מעשיו של עם ישראל.

אז כנראה שזה לא כל כך מדהים ומזעזע, כי גם היום זה קורה. היום אדם עסוק בהשתדלויות בטבע, הוא חושב שהוא שולט בעולם: יש חשמל, יש מטוסים, יש חלליות, יש הכל, עושים כל מה שרוצים. אז חושבים שהבן אדם מנהל את העולם, "כִּחְיֵי וְעֵצָם יְדִי".

איפה הבורא? באמת הוא לא מתגלה באופן ברור כמו שהיה במדבר או בבית ראשון. בכל הדורות יש הסתר פנים, חוץ מאשר לצדיקים שיש להם רוח הקודש, או בזמן שיש נבואה – יש נבואה. אם לא – אז יש נסים בתוך הטבע, בן אדם רואה 'השגחות'. אז "צְדִיק בְּאִמוּנָתוֹ יִחְיֶה", אז הצדיק צריך להאמין, "וְיִשְׁנֶנְתֶּם לְבַגְדֵיךָ", וללמוד תורה, ועל ידי לימוד תורה באמת יש אור של קדושה בלב, ובן אדם מבין הרבה דברים.

אם הבן אדם לא לומד קבלה ולומד רק פשט, חסר לו בסיס ש'יחבל על הזמן': להבין את ההשגחה, להבין את התכנית האלוקית, להבין את הכל, להבין את העולם. רוב האנשים לא לומדים קבלה, לא לומדים חסידות, לא לומדים פנימיות. עכשיו בעשור האחרון זה התחיל להתפשט יותר חזק, עשרים-שלושים שנה, אבל קודם...

וגם עכשיו, לא כולם לומדים את זה נכון. גם לא כל מי שלומד, מקיים, או מקיים חלקית, או מבין באמת את התהליך האלוקי: את כל המהלך של ה' יתברך מבריאת העולם עד סוף התיקון, את תפקידו של עם ישראל, את תפקידה של ארץ ישראל, ירושלים, בית המקדש, התפקיד של המצוות,

מה זו התורה הזו, למה מעניין את ה' יתברך כל מיני פרטי פרטים שנעשה ככה ולא נעשה ככה – כל הבסיס הזה עדיין לא מובן לכלל עם ישראל, בכלל לא.

העולם הזה: פלאפון, אינטרנט, מכונית – זה מובן לכולם, זאת אומרת, 'תנאי השירות': האוכל, הקיום ואיך להתנהל. היום זורחת השמש, מחר גם היא תזרח, אז הטבע, זה קבוע. שְׁכַל יש לאנשים 'חבל על הזמן', השכלה 'חבל על הזמן', התעמקות, עושים גם מעשים טובים, המון דברים. אבל ההבנה הבסיסית, הדבקות בבורא עולם שתביא לגילוי פנים, זה שבן אדם מבין שכל מה שקורה לו במחשבה, דיבור ומעשה ובסביבתו ובאופן כללי לעם ישראל ולכל העולם – זה הכל נסיונות מאבא שבשמים האם נלך בדרך שלו או לא.

התורה ולימוד התורה זה לא רק לימוד שכלי – לדעת מה מותר, מה אסור, מה כתוב, מי אמר מה. זה צריך להביא את האדם לדרגה של קדושה שתביא אותו לגילוי פנים, לדבקות תחתונה, שזו הדבקות שלנו כלפי הבורא, ודבקות עליונה, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – בתוך עם ישראל, שנזכה לגילוי פנים, שזו הגאולה שתבוא בקרוב בעזרת ה' ברחמים!

זו המטרה. "התאווה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים" – כל מה שהוא ברא את העולם, זה כדי להשרות שכינתו, להתגלות ולנהל את העולם כבורא עולם באופן גלוי, כמו שהיה בזמן המדבר, שהלכנו במדבר והוא דיבר עם משה ואהרן, וראו את הענן שוכן על המשכן, עמוד האש, עמוד הענן, כל הנסים והנפלאות! זו המטרה של בריאת העולם.

בריאת העולם, זה לא איזה מקום פה ש'עולם כמנהגו נוהג' בלי חשבון, "זה לא יגמר. כל הזמן יהיה אותו דבר", כמו שהיה לפני ארבעה חמישה דורות, שאני הכרתי את אבא של סבתא של אמא שלי, אז גם עוד חמישה דורות אולי נזכה שהבן יכיר אותנו, וככה זה ימשיך, הכל רגיל, 'עולם כמנהגו נוהג', לא!

יש תכנית, יש שלבים, יש תפקידים, יש תפקיד לעם ישראל. עם ישראל לא ככל העמים מבחינת התפקיד שלו, שהוא קיבל את התורה בהר סיני, צריך לקיים תורה ומצוות לשם שמים, לעלות במדרגות הנביאים – "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי הקדושים אברהם יצחק ויעקב?", מתי נזכה שה' יתברך יתגלה עוד פעם ונגיד: "זה א'לי ואנוהו", מתי?! מה אנחנו צריכים לעשות כדי שזה יקרה? מה קורה כשאנחנו עושים הפוך? למה אנחנו בהסתר פנים? למה יש צרות? למה יש מלחמות? למה יש מוות, מחלות? למה?!

אמרנו בפעם הקודמת, בשיעור הקודם, שבכל זאת רואים 'קץ מְגֵלָה', כן? כשעם ישראל חוזר לארץ ישראל ומגדל פה פירות וירקות, והאדמה נותנת את פריה – "אין לך קץ מגולה מזה!" זה כבר קורה הרבה זמן, אבל הכל בתהליך – הגאולה זה בתהליכים, 'קמעא קמעא', לכן זה לוקח זמן.

האם התודעה שלנו, האם ההבנה שלנו, האם ה'מוחין' שלנו מתקדשים, מתחדדים?! האם אנחנו חיים את זה, או שזה 'מהפָּה ולחוץ'! האם באמת אנחנו מרגישים כשאנחנו בתוך הבית לבד באיזה חדר שבורא עולם איתנו?! למה אני מתכוון – שבן אדם בתוך ביתו הוא לא צריך לעשות הצגות, בחוץ הוא עושה הצגות.

בבית, כשהוא לבד בהתבודדות שלו, הוא באמת בדבקות עם בורא עולם? הוא באמת מצפה שבורא עולם גם יהיה בדבקות עמו? האם בכל החלטה שהוא עושה, הוא חושב לעשות רצונו יתברך ולא ההפך, ולא חלילה וחס לאכזב אותו ולעשות הפוך? האם הוא רואה את המלכודות של היצר הרע הפרטי, שכל רגע הוא רוצה לטרוף את הבן אדם? האם הוא רואה את המלכודות של היצר הרע הכללי, שכל רגע רוצה לטרוף את עם ישראל גם בגשמיות, ובעיקר והכי חשוב לו, ברוחניות?

האם חיים את זה? מודעים לזה? רואים את התמונה? רואים את המלחמה? רואים שאנחנו עוד לא הצלחנו לפייס את אבא שבשמים, כי עדיין הוא לא חזר לפה ולא התגלה, או שאנחנו עסוקים? –

שצריכים לחם, וצריכים בשר, וצריכים 'תנאי שירות', תנאי חיים, ה'יוס-יוס' וכל מה שכן אדם רוצה לעצמו: להגשים את עצמו, להרגיש את עצמו, לעשות דברים כיפיים, מה שמעניין אותו. אני לא אומר שזה פסול, אבל העיקר! – למה באנו לפה? לעבודתו יתברך! יש לנו תפקיד פרטי וכללי, "ממלכת כהנים וגוי קדוש".

אם כל העולם סובל, עם ישראל צריך להתעורר – לעשות את התפקיד שלו, להמתיק את הדינים, להיות שליחים לעורר מלמטה, כדי שיתעורר מלמעלה וישרה את שכינתו יתברך בעולם הזה. כשזה היה בבית ראשון לא השכלנו להתנהג כמו שצריך.

נכון שמושה רבנו במדבר קרב את הערב רב, והערב רב הם אלה שתמיד התחילו 'לחמם' ולקטרג נגד משה ואהרן: 'למה הוצאתם אותנו ממצרים', 'היה עדיף למות במצרים' או 'להיות שמה ליד סיר הבשר', כן? תלוי מי אמר מה. אבל זה תירוץ. נכון שכתוב בזהר שכל פעם שכתוב "העם", "העם" – זה הערב רב. נכון שהערב רב גרמו, והם כח, משקל כבד שמושך למטה כל הזמן את עם ישראל, מושך אותו למטה, לטבע, למרוד נגד ה', "נתנה ראש ונשובה מצרימה", לצעוק, להתלונן – היפך מה שעבד ה' עושה: שהוא נכנע, הוא אומר "הנני", הוא אומר "אשמנו בגדנו", הוא לא בא בתלונות לה' יתברך ולצדיקים, הוא מודה שהוא לא בסדר ומתקן את דרכו. אז מצד אחד, בסדר, הערב רב גרמו. מצד שני, אבל למה נמשכנו אחריהם? לא חייבים.

גם היום יש כל מיני דעות בעולם, כל מיני דעות כוזבות ועבודה זרה וכל מיני פיתויים. אז מה, אתה פטור? אה כי יש פיתויים, כי יש דעות כוזבות, אז בן אדם פטור? עם ישראל פטור? 'זהו, גמרנו' הוא נגרר ואין מה לעשות, ואנחנו ככל העמים, בית ישראל?

בבית דין של מעלה נגיד – שעם ישראל יגיד – שזה באמת היה לנו קשה, היו לנו נסיונות קשים, היה הסתר פנים, 'לא ידעתי', 'לא שמתי לב', כל מיני תירוצים. אבל בינינו, עכשיו אנחנו לא בבית דין של מעלה – פה אין לנו תירוצים. אז יש פה איזו בעיה קשה: מאז יציאת מצרים שנהיינו לעם עד עצם היום הזה – עדיין לא ברור לכל פרט בעם ישראל שהוא בעצם 'מגויס', שהוא בעצם אמור להיות עבד ה'.

ולהיות עבד ה', זה לא רק לאהוב את ה' ולהתפלל אליו, אלא זה לקיים את התורה והמצוות ואת מלחמות ה', המלחמות הרוחניות, ולבנות את הארץ, לחיות פה בארץ ולא בחוץ לארץ, כמו שיש כאלה שעד היום הם שמה ליד "סיר הבשר". ולמה הם לא באים? לא כי הם לא אנשים טובים, הם אנשים מצוינים! יהודים הם אנשים טובים. כולם יהלומים! זו לא השאלה.

השאלה היא איך לא הצלחנו להחדיר את זה – "וְהִשְׁבֵּת אֶל לְבַבְךָ" לתוך המוח, לתוך הלב? איך התורה לא נפוצה והקבלה והחסידות ו'דרך עץ החיים'! איך המעיינות עדיין לא הופצו כראוי ולא נכנסו לתוך המוחין של עם ישראל, כדי להביא אותנו לדרגה הזו שנבין את זה? וגם מי שכבר זכה להתקרב לשמור תורה ומצוות, אפילו ללמוד תורה, ואפילו להיות תלמידי חכמים – לא כולם בדרגה שצריכים להיות – מבחינה אישית, מבחינת כלל עם ישראל.

זאת אומרת זה שהם אנשים צדיקים, תלמידי חכמים צדיקים, ברוך ה' זכותם תגן עלינו, אבל זה צריך להתפשט בתוך כל העם! כל עם ישראל, כלל עם ישראל, צריך לעלות! להבין את החשיבות: עד עכשיו, עד הרגע הזה, אבא שבשמים – הנהגתו יתברך בהסתר, הוא בגלות, שכינה בגלות, עד הרגע הזה! למרות שזכינו, ברוך ה' אלוקי ישראל, לרבבות רבבות בעלי תשובה ובעלות תשובה, פלאי פלאים, מה שלא יודע אם היה באיזה דור – עדיין לא הגענו לעומק של העומק, לפנימיות דפנימיות לפנימיות הלב.

צריך לעשות: תשובה שלימה, תשובה לשם שמים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה – 'תשובה ה"א'.

'תשובת כל העולמות כולם' זה כבר בנסתר! זאת אומרת שבן אדם פה, הוא לומד או עושה משהו – הוא מכוון לתקן את העולמות העליונים. הוא עושה משהו – הוא מכוון להעלות את השכינה ולתקן אותה, ליחדה עם דודה. וזה צריך להיות אמיתי! ועכשיו שהוא מכוון את זה – לא יכול להיות שאחר כך הוא יתנהג כמו פרא אדם, יתנהג כמו בן אדם שאין לו תורה ומצוות ויראת שמים!

זאת אומרת, שכדי שמה שאתה עושה ישפיע בשמים ויגרום להשראת שכינתו – זה צריך להיות נקי לשם שמים! והבן אדם צריך להיות "מְקַשֵּׁה אַחַת" כל הזמן, עשרים וארבע שעות כל החיים שלו! – אה, "כי נפלתי קמתי", בסדר, יכולה להיות לבן אדם נפילה כי אנשים הם לא מלאכים. אבל מיד לקום, ומיד להודות באמת, ומיד לשנות ולהמשיך לעלות.

האם אנחנו בדרך הזו? או שחלילה, אחרי שהרבה אלפים כמוני חוזרים בתשובה – האם אנחנו הופכים להיות 'מְצַוֵּת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה'? האם אנחנו לא קולטים את החשיבות של הזמן ומה קורה וכמה אנחנו צריכים לעשות עוד התעוררות מלמטה אמיתית מעומק הלב והנשמה, כדי שאבא שבשמים יסלח לנו ויסלח לעמו ישראל ויסלח לעולמות כולם ויתגלה וישרה את שכינתו וישחט את היצר הרע הפרטי והכללי, והעולם יגיע לתיקונו כפי שהוא רוצה?

הדבר הזה עדיין בגלות – זה בחינת 'אור מקיף' להמוני-המון נשמות ואנשים טובים ונחמדים וחיוביים, שאין להם שום ידע בזה, כלום. עדיין יש אנשים שזכו לתורה ומצוות ופתאום נופלים מהדרך גם – זאת אומרת הם לא היו בנויים, לא נבנו נכון. כשאדם בנוי – הוא חייל! הוא נלחם! לא משנה איפה תשים אותו ומה תנאי השירות שלו. גם אם יהיה לבד בין רשעים – הוא יהיה צדיק, בעזרת ה'. כן, נסיונות? – ה' יעזור, מי יכול לעמוד בנסיונות, שה' ישמור? אבל אם אדם בנוי טוב מאוד – אז הוא יכול להתמודד, הוא יכול להחזיר מלחמה, הוא לפחות מבין מה נכון – מה אמת, מה השקר.

עדיין הסטרא אחרא מצליחה להטעות, להטעות לא מעט אנשים. ורואים את זה בפרשה. ושמה זה מאוד מזעזע, כי יש סמיכות לניסים המופלאים וההבנה הזו שה' עשה לנו את הנס, השירה אחרי קריעת ים סוף, ואחרי כמה זמן – 'בוס', אין אוכל, אין מים – מתחילים להשתגע, לא סומכים על אבא שבשמים.

אבא שבשמים מחכה: מתי אנחנו נבין שהוא אלוקינו, הוא בראנו לכבודו, ואנחנו צריכים להיות עמו ועבדיו ובניו, לעשות עבודתו ולבטוח בו ולהתפלל אליו ולצפות לישועתו וכל מה שאבא שבשמים רוצה – בשביל זה הוא ברא אותנו. במה עסוקים? לא יודע, כל אחד במה שהוא עסוק. הנקודה הזו, עדיין, אחרי אלפיים שנות גלות, שלא נדבר על מאז יציאת מצרים עד עכשיו – זה עדיין לא נכנס עמוק מספיק, ברור מספיק, בהיר מספיק – כדי שכולנו נדע למה באנו לפה ומה עלינו לעשות ואיזו זכות שזכינו שה' יתברך בחר בנו מכל העמים להיות עבדים שלו, לעשות את עבודתו.

ולא לתת לטבע ולצרכים הגשמיים לטשטש את זה. התורה היא לא בשביל שבן אדם ימות – "וחי בהם" – צריך לאכול ולשתות: תאכל כשר, תברך לפני, תברך אחרי, תגיד דבר תורה, תכוון להעלות את הניצוצות – מה אתה עושה פה?

הבניה צריכה להיות בכל הפרד"ס, פשט, רמז, דרש וסוד, הדבקות באבא שבשמים, המלחמה, הבריור – כל המושגים שיש בספרים שלנו. תקראו אותם. אפשר להוריד אותם מהאתר שלנו בחינם תתעמקו בהם. יש שמה דרך, תיכנסו לדרך, 'דרך עץ החיים'! – כדי שנהיה כולנו, בעזרת ה', בנויים לעבודתו יתברך, "ובא לציון גואל" במהרה ברחמים. וגם בזכות ההתעוררות – שלא יהיה מצב שבסוף אבא שבשמים צריך לתת לנו מכות, ורק בגלל זה שנסבול נורא אז נתעורר לצעוק, ואז "טוב, נגאל אותם" – למה לא מזה שנתעורר ונבנה את עבודת ה' שלנו?

צריך שתהיה אחדות בעם ישראל ואהבה בין כל המרכיבים בעם ישראל, כי אם יהיו אחדות ואהבה – אז גם התורה תעבור לכולם.

וכל יהודי צריך להיות דוגמא, דוגמא! להשתדל להיות דוגמא, ששם שמים יתחבב על ידו, יגידו: "תראה את היהודי הזה, תראה איזה יהודי! צדיק, ירא שמים, אוהב ישראל, עניו, בעל מידות טובות, כל הדברים הטובים" רק מלראות אותך – הם צריכים לחזור בתשובה רק מלראות אותך.

האם אנחנו שם? האם אנחנו פועלים כעם? או כל אחד פועל איך שהוא חושב? או המגזר הזה פה, המגזר הזה שם, לפעמים ככה גם – אחד נגד השני. זה מתפספס, התכלית והתפקיד שלנו מתפספס.

מי גורם לזה? היצר הרע – הפרטי והכללי, דרך כל מיני דיעות, מידות, תחבולות, נפילות. מי שרוצה ללמוד את המלחמה – שיסתכל בפרשה איך מיד אחרי כל הניסים והנפלאות ה' סוגר קצת את הברז: קצת אין עכשיו לחם בדיוק מוכן, קצת חסר בדיוק מים, נראה שבטבע אין פתרון, אין איזה מהנדס שיבוא וְיִתְפִּיל את המים המרים, ואין איזה מישהו שיביא לנו אספקה של לחם – אז 'נגמר העולם', "מה הוצאת אותנו? מה הבאתם אותנו למדבר הזה?"

וגם עכשיו עם הוירוס עושים השתדלות, צריך לעשות את כל ההשתדלויות. אבל איפה אבא שבשמים? איפה לצעוק אליו? צריך לעשות גם השתדלות, גם תשובה, גם להגיד הרבה תהילים, וגם להתפלל לאבא שבשמים שיסיר מאיתנו את הנסיון הזה הקשה והמר:

שלא נאמין בטבע, לא נאמין בחושך, לא נאמין שהעולם הזה 'סתם'. הוא לא סתם! יש השגחה פרטית על כל דבר. אבא שבשמים רוצה להתגלות – "הרחב פיך ואמלאהו" – צריך לעשות כלי כדי שישרה האור.

יהי רצון שנזכה כולנו!

לחיים, לחיים, לחיים!

להתחזק לעבודתו יתברך!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א:

**הלב בוער מאהבתך,
והיראה מבצבצת בתוכו,
מי אני הדל, שאזכה לקרבתך,
אבל בכל זאת לא נוותר עוד.**

מתוך
'המסע לדבקות'
העליונה - שירי אמת'
www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.